

har villet ramme ikke blot hvad der er omtalt i Motiverne, Folk, der Leie Sommerboliger eller Hyststeder for en større eller mindre Deel af Aaret, men ogsaa Saabanne, der boe en Deel af Aaret paa Steder, som de eie i Communen, saaat Udkastets § 9 ikke kommer til Anvendelse paa dem. Hvorledes det nu imidlertid skal forstaaes, saa fører § 10, sammenholdt med § 12 til et Resultat, som jeg troer er temmelig strengt. Der skal nemlig finde Rigning Sted to Gange om Aaret, og de Personer, der inddrages under Tillægsrigningen, som foretages i Juni Maaned, skulle betale Bidrag for et halvt Aar, uden Hensyn til, hvorlænge de opholde sig der. Altsaa Leiere, der kun boe en maanedstid i en Commune udenfor Kjøbenhavn, inddrages under Tillægsrigningen, der foretages i Juni Maaned, og Rigningen er meget snildelig henlagt til den Tid, da de fleste Folk saaledes boe paa Landet. De komme altsaa til at betale Skat for et halvt Aar, uagtet de muligviis kun boe en Maaned paa Stedet. Denne Regel er blandt Andet ikke stemmende med den, der for et lignende Forhold er givet i Indkomstskatteloven for Kjøbenhavns Vedkommende; thi der har man dog kun villet beskattede Personer, der opholde sig i Kjøbenhavn 4 Maaneder af Aaret eller derover. Det forekommer mig, at der ved disse Bestemmelser fremkommer en Ulighed mellem Communerne, som ikke er vel begrundet. I det Hele vilde jeg gjerne have det gjort gjældende, at man i disse kommunale Love ialtsald skal stræbe hen til Lighed i Reglerne, hvad Forholdet mellem Communerne indbyrdes angaar; dette er en af de Ting, som taler meget for Ansætteligheden af at faae en samlet Communallov, saa kunde man dog ialtsald faae overensstemmende Regler for, hvad jeg vil kalde, de interkommunale Forhold. Dette er imidlertid Smaaating i Sammenligning med den Bestemmelse i § 12, som jeg før tillod mig at oplæse. Den Regel, at Ingen er pligtig til for samme Tidsrum at yde personlig Skat til to Communer, er jo overmaade rigtig, men saa søies der til: „medmindre han maa ansees paa eengang at have fast Bopæl i begge“. Dersom nu en Mand har fast Bopæl i to Communer, skal han altsaa betale Skat til to

Communer; der er ikke hentydet til, at hans Bidrag skal fordeles mellem begge Communer, han skal altsaa betale de fulde Bidrag i begge, saaledes maa Bestemmelsen forstaaes efter Ordene, den kan ikke forstaaes anderledes. Jeg vil dertil sige, at det heller ikke savner Analogi i tidligere Lovbestemmelser, hvis noget Saadant virkelig havde været Meningen. Imidlertid er det aabenbart, at det vil lede til ligesvem ubillige og uretfærdige Resultater, hvis Paragraphen skal forstaaes saaledes, og den fremdeles kommer til at beholde en saadan Affattelse, at den maa forstaaes saaledes, at en Mand skal beskattes heelt i flere Communer, og hvad der gjælder om to Communer maa naturligviis ogsaa gjælde om tre og fire. Det har hidtil været den almindelige Regel med Hensyn til Formue- og Leilighedsstat, at en Mand kun svarede den paa eet Sted. Om en Mand end boede paa flere Steder, eller havde Bedrift paa flere Steder, saa maatte man dog see at udfinde det Sted, som var hans egentlige Hovedhjem, hans Hovedopholdssted; der blev han sat i Skat i det Hele, og de andre Communer fik Intet. Dette har hidtil været Reglen, som jeg ogsaa troer stemmer overmaade godt overens med Begrebet om Formue- og Leilighedsstat, som er, at man skal ramme en Mand, ikke efter hans Bedrift eller Næring, men efter hvad han — alle Forhold vel overveiede — formaaer at udrede. Man søger Manden, men ikke Stedet, hvor han færdes, ikke hans Eiendom eller øvrige Virksomhed. Vil man fastholde Formue- og Leilighedsbestatnings-Principet, saa maa man beskattede en Mand paa eet Sted, eller, hvis man vil sige: Manden boer virkelig paa flere Steder, saa maa man dele Skatten i samme Forhold, hvori han boer paa de forskjellige Steder, saaledes at alle disse Skatter tilfammenlagte kun komme til at udgjøre een Gang Skat. Man kan gaae en anden Vej og gaae over til et andet Bestatningsprincip, som er antydet af flere ærede Medlemmer, nemlig at see hen til, hvilke Indtægtskilder, hvilke Eiendomme eller hvilken Næring en Mand har i de forskjellige Communer, og beskattede ham derefter; men jeg maa da gjøre opmærksom paa, at dette bliver en Skat, som i sit Væsen er forskjellig fra Formue- og Lei-